

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 1 medlem til lønningsrådet (i stedet for Karl Olsen).

(Jfr. tidenden sp. 622).

Valgt blev: *Thestrup*.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ind- og udførsel af fisk.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 83; fremsættelsen findes i tidenden sp. 479).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Johs. E. Larsen: Lovforslaget om ind- og udførsel af fisk er blevet en årlig tilbagevendende sag på tingets bord. Hver gang det har foreligget, har man — det gælder vistnok samtlige partiets ordførere — udtrykt ønsket om, at forholdene snart må forme sig sådan, at denne lov bliver overflødig og kan afvikles.

Som det fremgår af den højtærede fiskeriministers skriftlige indlæg ved fremsættelsen af det foreliggende lovforslag, er de forhold, som hidtil har nødvendiggjort loven, fremdeles tilstede i et sådant omfang, at det må anses for påkrævet, at ministeren fortsat har adgang til at gribe regulerende ind overfor ind- og udførslen af fisk. Handels-samkvemmet landene imellem er stadig undergivet usikre vilkår, og her gælder det ikke mindst om at kunne bevare de muligheder, vi har for at opfylde vore handelsaftaler på dette område.

En forlængelse af lovens gyldighedstid er derfor påkrævet, hvad enten man synes om den eller ej. Da der således ikke foreligger nogen ny eller ændret situation, siden vi sidst havde et tilsvarende lovforslag til behandling, og da lovtæksten er uændret, skal jeg indskrænke mig til at gøre disse få bemærkninger, idet jeg på mit partis vegne anbefaler lovforslaget.

Gideon: Som nævnt af den ærede foregående ordfører er det foreliggende lovforslag en gammel kending i tinget.

Denne lovgivning påbegyndtes i 1933

under de daværende overordentligt vanskelige afsætningsforhold, og lige siden da, altså i over 20 år, har vi haft den til behandling, først hvert andet år, siden hvert år, og hver gang har man — jeg tror fra alle sider — udtalt håbet om, at det måtte være sidste gang; men hidtil er håbet blevet beskæmmet.

I den skriftlige fremsættelse af lovforslaget fremhæver den højtærede fiskeriminister, at de bevæggrunde, der hidtil har været bestemmende for fortsættelsen af denne lovgivning, stadig er tilstede. Det har jeg naturligvis ingen grund til at betvivle, men jeg tror alligevel, det er rigtigst, at man, når det som her drejer sig om en midlertidig lovgivning, der er knyttet til bestemte forudsætninger, nøje har opmærksomheden henvendt på, om der sker ændringer, som kan medføre en anden stillingtagen til spørgsmålet.

Jeg kommer i denne forbindelse til at tænke på en historie fra den gamle retsplejelovs tid. Forholdet var da det, at når en retssag var blevet udsat under henvisning til en bestemt grund, kunne man fortsætte praktisk talt ubegrænset med udsættelser, blot ved at henvide til „forrige grund“. Det fortælles, at da man engang gjorde sig den ulejlighed at undersøge, hvad denne forrige grund nu var, viste det sig, at det var isvanskeligheder, og da begæringen fremsattes en varm sommerdag, var den jo ikke så god. Man skal altså være lidt forsigtig med stadig at henvide til forrige grund og til tidligere foreliggende forhold.

Der er da også, forekommer det mig, i den højtærede fiskeriministers skriftlige fremsættelse af lovforslaget visse lyspunkter. For det første oplyses det, at der er 3 lande, nemlig Storbritannien, Norge og Italien, der har liberaliseret 100 pct., et forhold, der formentlig har været gældende et par år. Disse lande har altså taget skridtet fuldtud, og det forekommer mig da ganske naturligt at stille det spørgsmål til den højtærede minister, om disse tre landes forudsætninger eller betingelser for at liberalisere fuldtud på det her omhandlede område er bedre end Danmarks, og, hvis ministeren mener det, hvorpå dette da beror. Hvis der ikke er afgørende forskel på disse landes forhold og vilkår og Danmarks på dette område, ville det i høj grad indicere,